

щомъ глогътъ го е пусналъ, тя нѣма защо да го задържа.

Поточето се сплѣзна подъ него и срещна бориката, спрѣла се и едва дишайки.

— Миличка, скжпа моя боричке, пусни ме да мина, азъ съмъ толкова малъкъ, — моли се поточето, цѣлува нозетѣ ѝ и приема тѣй нѣженъ, тѣй миловиденъ изгледъ.

Бориката се изчерви и го пропусна. Но ето отсреща му се изпжчи брѣзата, преди още то да бѣ успѣло да ѝ се помоли да го пусне.

— Хи-хи-хи! — смѣе се поточето и почва да расте.

— Ха-ха-ха! — отвръща бориката и сжщо почва да расте.

— Хо-хо-хо! — ехти поточето, катурва и четиритѣ и ги понася надолу върху своитѣ плещи.

Вѣкове много канарата се мжчи да си спомни, дали не се е усмихнала въ оня день. Но едно бѣше ясно: тя не желаете да бжде облѣчена. И глогътъ се тѣй разсърди, че позеленѣ отъ гнѣвъ и отново тръгна нагоре.

— С'богомъ! рече той.

Смриката прилекна на петитѣ си да види глога, следъ малко се изправи, почеса се по главата и отново тръгна напжтъ: сега тѣй здраво тя се улавяше, че сѣкашъ канарата трѣбваше да почувствува това.

— Ти ме не щешъ, но азъ те искамъ, — казва смриката.

Бориката отново размърда прѣсти да види, дали не сж нѣщо повредени; подигна една нога — тя бѣ цѣла — после другата, която сжщо бѣ цѣла, и най-после се изправи на дветѣ си нозе. Тя огледа мѣстото, дето лежеше, после онова, кждето трѣбваше да върви. Следъ това реши полекичка да върви, като се пре-